

[Wilhelm]

gere fremme i så henseende, og hvis forholdene er tilsvarende herhjemme, skulle der hvert år være 10.000–15.000 tilfælde af mishandling, inklusive psykisk mishandling, og vanrøgt af børn og omkring 50 dødsfald som følge af mishandling.

Man regner med, at hyppigheden er lavere hos os, måske helt ned mod en tiendedel, men man ved det faktisk ikke. Det er især de allermindste børn, det går ud over, under 4 år, endda i særlig grad gruppen under 2 år. Familier med sociale problemer er ti gange overrepræsenteret med tilfælde af børnemishandling og vanrøgt, og også på andre måder er det faktisk muligt at udpege særlige risikogrupper og dermed at forebygge.

Men alle undersøgere er også enige om – og det er jo helt afgørende for den langsigtede indsats mod volden – at forældrefunktionen i meget høj grad afspejler, hvordan man selv er blevet behandlet som barn, og at de mishandlende forældre alle har haft en meget hård barndom.

Det har ligefrem fået den norske børnelæge Ottar Tangen til at foreslå, at voksne, som selv er blevet mishandlet som børn, ikke må tilkendes forældremyndighed. Det er selvfølgelig en helt uacceptabel dobbeltstraffelse. I det hele taget løses voldsproblemer ikke med restriktioner og straffeforanstaltninger, men med en indsats mod årsagerne. Vi ved, at børnemishandling aldrig er egentlig planlagt, men optræder, når problemerne tårner sig op, og når den uheldige kombination af familiekriser, et svagt stillet barn og en forælder, der selv har fået den oprindelige, stærke fornemmelse af personlig integritet tævet ud af kroppen som lille, når denne uheldige kombination indtræffer.

Tryghedssteder for udsatte børn, eventuelt sammen med den ene forælder, skilsmisseret for børn, der udsættes for fysisk eller psykisk vold hjemme, mulighed for at komme lidt på afstand af hinanden i særlig kritiske faser – det må være i den retning, vi skal finde løsninger på de akutte problemer.

Man regner med, at mindst 30 pct. af danske børn jævnlig udsættes for korporlig afstraffelse. Vi lærer dem at respektere fysisk magt. Vi må lære at forstå, at vi dermed ikke bare lærer dem til sin tid at bruge fysisk vold over for deres egne børn, men også nedbryder nogle barrierer i dem og derved øger risi-

koen for, at de kommer til at begå volds kriminalitet over for andre.

Også for kvinderne er ophold i kernefamilien langt mere risikabelt end ophold på gader og stræder. Det er småt med viden om det herhjemme, men der er netop lavet en undersøgelse på en storkøbenhavnsk skadestue, hvor samtlige 50.000 skadesedler fra de sidste 12 måneder er gennemgået. Den er endnu ikke offentliggjort, men jeg har talt med dem, der har gennemført den, og hvis dette materiale er repræsentativt, skulle der her i landet årligt forekomme 2.000 indlæggelser og skadestuebehandlinger af kvinder, som har været udsat for vold fra deres samlever. Deraf 60 dødsfald, 150 kvælningsforsøg, omkring 100 brud på ansigtsknogler, ofte ledsaget af hjernerystelse, næsten 400 hjernerystelser uden brud, 30 brud på rygsøjlen, 100 tilfælde af tænder slået ud, 30 brækkede næser, 60 brud på halebenet og 1.200 tilfælde af skrammer o.lign., som må under behandling.

Nu vel, materialet er statistisk for spinkelt, især for de alvorligste kategorier, og man kan håbe, at Københavns omegn ikke er repræsentativ for hele landet, men da man kun har optalt de tilfælde, hvor kvinden selv har oplyst, at læsionerne er fremkaldt af samleveren, er der næppe tvivl om, at det i virkeligheden kun er toppen af isbjerget, der er registreret på denne måde.

Om den københavnske undersøgelse skal jeg tilføje, at man i de allerfleste tilfælde – over 80 pct. – ikke havde anden mulighed efter skadestuebehandling og i enkelte tilfælde en kortvarig observation end at sende de pågældende kvinder tilbage til samleveren.

Det er klart, at mere politi og skrappe sanktioner er absurd over for den problemstilling. Der ville i øjeblikkelig præventiv, men også i langtidforebyggende henseende være mere fornuft i at flytte bare 10 pct. af politiets bevillinger til tryghedscentre for børn med voldelige forældre og for kvinder med deres børn, som tæves af deres samlever, så der i det mindste er en nødløsning i de situationer, hvor familien gennemgår en krise.

I hele den vestlige verden spiller volden en stadig større rolle i massemedierne, ikke mindst i den såkaldte underholdning, herunder sportsreportager. Hvordan det virker især på børn, har været meget omdiskuteret. Men